

Na počátku 20. století disponovaly Hořice v Podkrkonoší českým monopolem jak v oblasti středního sochařského vzdělání, tak ve výstavnictví specializovaném na prezentaci sochy. Dlouhá kamenosochařská tradice regionu poskytla předpoklady pro vznik ve středoevropské oblasti jedinečného sochařského centra. Rozvíjením uměleckého zaměření Hořic usilovala místní inteligence o povýšení města na kulturní středisko kraje. Založení sbírky českých moderních sochařských děl v roce 1908 se stalo jedním z nejvýznamnějších produktů těchto snah.

V rigorózní práci se věnuji okolnostem zrodu hořického sochařského střediska a umělecké galerie. Analyzuji činnost, akviziční politiku i uměleckou normu Galerie plastik v první čtvrtině 20. století a zabývám se také obecnějšími souvislostmi života uměleckých muzeí a galerií, do jejichž rámce hořickou institucí zasazuji.